

Naar dette er Tilfældet, saa vilde det være i høi Grad skadeligt og farligt, om man vilde lade Politimesteren og Dommeren være forenede i een og samme Person, og hvad enten man nu vil anvise Dommeren en meer eller mindre udstrakt Virkefærd med Hensyn til Paadømmelsen af Sager, der fremdeles skulle henhøre under de almindelige Underretter, saa er det klart, at han navnlig med Hensyn til Forundersøgelsen kommer til at optræde paa en saadan Maade, at Tilliden til ham maatte svækkes, naar han tillige vedbliver at være den, der som Politimester skalde søge tilvejebragt de Oplysninger, som ere nødvendige for, at Sandheden skal komme for Dagen, enten den nu var til Fordeel eller til Skade for den Sigtede. Denne Fremgangsmaade vilde svække Tilliden, ikke blot med Hensyn til Undersøgelsen, men ogsaa med Hensyn til Upartiskheden i Paadømmelsen af de Sager, hvis endelige Afgjørelse var bleven lagt i hans Haand.

Men der er ogsaa en anden Side, hvor det vil være vigtigt, at den i § 76 omtalte Adskillelse, saavidt gjørligt, kommer istand. Naar man nemlig først kommer bort fra den inquisitoriske Proces, saa er det klart, at det Offentlige har mistet det Middel, som det før havde til sin Raadighed for at frembringe Tilstaaelse gennem de ved Lovgivningen hjemlede Midler, nemlig ved Ophævelsen af den egentlige, strengt inquisitoriske Afhørelse. Men i samme Grad, som Staten og det Offentlige berøves dette Middel, i samme Grad vil det være fornødent at sørge for, at Politimagten er i Besiddelse af den Dygtighed, af den Virksomhed, af hele den Energi, som er fornøden for, at den kan træde til med Kraft, og strax fra det Dieblit, da den er kommen til Kundskab om, at en Forbrydelse er begaaet, betræde den Vej, som er fornøden for at bringe Oplysninger tilstede. Det er disse Hensyn, som have bestemt Ministeriet til at gjøre Forslag om, at en saadan Adskillelse, saavidt muligt, skal tilvejebringes, ligesom Ministeriet ogsaa kan dele den Mening, som blev gjort gjældende fra Udvalgets Side, at de Hindringer, som kunne synes i saa Henseende

at maatte stille sig iveien, ikke vilde være uovervindelige. Det er jo ganske vist især finantstuelle Betragtninger, der maae fremhæve sig, men Sagen vil vistnok stille sig saaledes, at man, naar denne Adskillelse finder Sted, vil blive istand til ved Hjælp af de Beløb, der nu anvendes til Lønning for Underdommerne, at kunne afholde de Udgifter, som vilde være fornødne til Lønning af Dommere, Politimestere og Retskrivere, idet Ordningen, naar den kommer til at foregaae paa en hensigtsvarende Maade, vil bevirke, at der for Underdommernes Vedkommende maae finde en Sammenlægning Sted af Jurisdictionerne, og saaledes vil der ogsaa for Skrivernes Vedkommende kunne finde en Besparelse Sted med Hensyn til Contoirudgifter.

Jeg tør endnu bemærke, at den Maade, hvorpaa Ministeriet har troet at burde foreslaae Domsmagtens Indretning, er af den Bestaaffenhed, at den ikke gjør store Krav i finantstuel Henseende, og at den mere har holdt sig til Benyttelsen af de Kræfter, der ere tilstede, idet man navnlig har søgt at undgaae collegiale Domstoles Sammensætning, naar de maatte gjøre Krav til Finantserne. Jeg skal i Forbindelse med disse Ytringer bemærke, at der jo i Overgangsperioden maae gjøres Udgifter, som komme til at staae udenfor det Sædvanlige. Det er ganske naturligt, at Villigheds-hensyn til de Mænd, der til den Tid, Loven skal træde i Virksomhed, ere i Embederne, maaskee kunne komme til at medføre noget større Udgifter; men saasnart Overgangsperioden er forbi, er det min Overbeviisning, at Forholdet vil komme til at stille sig saaledes, som Folkethingsudvalget har meent.

Jeg tror saaledes i dette Punkt at kunne være enig med Udvalget, men derimod er der et andet og det et særdeles væsentligt Punkt, med Hensyn til hvilket Udvalget har ytret en Betænkelighed, som jeg ikke har været istand til at tillægge den Bægt som Udvalget, og det er det Spørgsmaal: skal den tilsigtede Reform nu udstrækkes saaledes, at den kommer til at omfatte ogsaa Underretterne, at den kommer til Anvendelse